

дуть до того, що працівник буде сам заінтересований у тому, щоб отримувати високу офіційну заробітну плату, тому що чим вищий розмір його внеску, тим вища відповідальність за формування власного пенсійного рахунку, виплат по безробіттю, лікарняних. Для України на першому етапі прийнятною була б пропорція 30 на 70 на користь роботодавців.

Над вирішенням цієї проблеми працюють ООН, Європейський парламент, Організація безпеки та співтовариства в Європі (ОБСЄ), інші міжнародні організації.

Крім того, доцільно проводити роз'яснення серед населення, що легальна заробітна плата вигідна насамперед робітникам, у результаті чого вони не позбавляються соціальних гарантій. Також, податкова система має стати відкритою, прозорою та зрозумілою.

Отже, боротьба із таким явищем, як заробітна плата у "конвертах" має відбуватися за сукупністю адміністративних, економічних та правових методів. При цьому мають бути враховані інтереси як працівників, так і держави та роботодавців.

Отже, необхідно проводити детінізацію економіки, в контексті якої рішуче долати корупцію як інститут тіньової економіки через здійснення комплексу радикальних економічних, правових, організаційних та адміністративних заходів.

Використана література:

1. Кваша Т.К. Досвід окремих країн стосовно напрямів детінізації економіки [Текст] / Т.К. Кваша // Досвід країн Європи і Канади у боротьбі з тіньовим сектором економіки // Науково-технічна інформація. – 2006. – №2. – С.15-19.
2. Пиварникова І.Ю. Тіньова економіка України: причини, обсяги та шляхи їх зменшення [Текст] / І.Ю. Пиварникова // Держава і регіони. Серія: Економіка і підприємництво. – 2010. – №2. – С.163-167.
3. Репін К. Неофіційні зарплати та соціальне благополуччя [Текст] / К.Репін // Проблеми тіньової економіки та її вплив на соціально-економічний стан країни// Соціальний захист. – 2009. – №8. – С.10-12.

*Пушкар Михайло,
студент групи РК-11*

ІНФОРМАЦІЙНІ РЕСУРСИ ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Сучасний період в історії людства характеризується переходом цивілізації до нового етапу розвитку, який називається у відповідності до пе-

ріодизації історії Тоффлера, третьою хвилею – постіндустріальним суспільством.

Постіндустріальним називають суспільство, економіка якого розвивається в результаті науково-технічної революції та зростання доходів населення, коли пріоритет перейшов від переважного виробництва товарів до виробництва послуг. У такому суспільстві виробничим ресурсом стають інформація і знання. Інформація зароджується тоді, коли неупорядкований масив даних обробляють певним способом за наперед визначеними критеріями. Дані означають окремі факти про події, явища чи процеси з їхніми параметрами, а інформація – повідомлення про речі, зміни в них, відношення, динаміку, ситуації, міру, усунення невизначеності тощо.

Суспільство, яке приходить на зміну існуючому називають найчастіше постіндустріальним чи інформаційним, оскільки його основою стає інформація, яка відіграє роль одного з основних ресурсів, коли під його впливом змінюються форми економічної діяльності, види й типи підприємств і організацій. Розширення інформаційних ресурсів є завданням величезної ваги для будь-якої держави. Від раціонального використання інформаційних ресурсів залежить й економічний розвиток суспільства.

Під економічним розвитком будь-якої держави розуміють економічне зростання, що супроводжується значними структурними чи організаційними зрушеннями в господарській діяльності. Економічний розвиток конкретизують такі показники:

1) обсяги виробництва валового національного продукту та його похідних на душу населення;

2) структура суспільного виробництва — частка промисловості, сільськогосподарства та обслуговування в загальній сумі ВВП, частка обсягу та темпи розвитку прогресивних галузей промисловості;

3) кількісні та якісні показники рівня зайнятості населення;

4) використання природних ресурсів — обсяги залучення до господарської діяльності земельних, паливно-енергетичних ресурсів, корисних копалин і т. ін.;

5) рівень організації та ефективності суспільного виробництва, що виявляється у продуктивності праці, спеціалізації та концентрації виробництва, якості продукції та ін..

Економічний розвиток залежить від ресурсів, якими є: природні, трудові, енергетичні ресурси та капітал. Особливе місце належить інформаційним ресурсам, які мають такі властивості як цінність, невичерпність,

тиражовість, достовірність, доступність, багатократність використання та ін.

Детермінантами економічного розвитку є населення (чисельність, статеві-вікова структура, біологічні характеристики, рівень кваліфікації, участь у суспільному виробництві), технології (технології кам'яного віку, ремісниче виробництво, мануфактурне, машинне виробництво, транспортні технології, засоби зв'язку та інформаційні технології), суспільні інститути, ресурси (земля, корисні копалини, лісові ресурси, водні ресурси, клімат, місце розташування та рельєф). Доступні ресурси (за незмінного рівня технологій) визначають верхню межу економічних досягнень суспільства.

Технологічні, науково-технічні досягнення неможливі без активного використання інформаційних ресурсів, під якими на рівні підприємства розуміють інформацію, яка є цінною для управління і має таку саму оцінку, як будь-який інший матеріальний ресурс (технічний, трудовий, фінансовий, енергетичний). Якщо розглядати інформаційні ресурси на макрорівні, то вони виступають безпосереднім продуктом інтелектуальної діяльності найбільш кваліфікованої й творчо активної частини працездатного населення країни. Інакше кажучи, інформаційні ресурси ототожнюються, по суті, зі всією корисною для персоналу підприємства інформацією.

Основу інформаційних ресурсів складають результати наукових досліджень і дослідно-конструкторських розробок (НДДКР), які дають можливість створювати наукомісткі вироби, використовувати технічні та наукові ідеї, зафіксовані в різних документах та виданнях. Як особливу частину виділяють активні інформаційні ресурси, тобто інформацію, доступну для автоматизованого пошуку, зберігання та обробки (програми, бази даних, бази знань, документи тощо) й для широкого користування. Ефективність використання інформаційних ресурсів визначають відношенням активної їх частини до загального обсягу інформаційних ресурсів. У сучасному світі інформацію ставлять на один рівень з матеріальними та енергетичними ресурсами і розглядають як важливий фактор якісних змін у житті суспільства та підприємництва. При цьому в повній відповідності до реалій сучасної цивілізації виділяють два варіанти експлуатації інформаційних ресурсів: з одного боку, використання інформатизації у промисловості та соціальній сфері, а з іншого - перехід до високоорганізованих індустріальних методів здійснення самих інформаційних процесів.

Перетворення інформації в економічний ресурс привело до взаємопроникнення двох значних соціально-економічних процесів - індустріалізації інформатики та інформатизації суспільства, що створило важливі пере-

думови для формування й реалізації нової моделі розвитку економіки і суспільства, становлення постіндустріальної цивілізації.

Незважаючи на відмінності окремих видів інформації (технічної, економічної, соціальної, політичної, культурної та ін.), для них притаманні загальні властивості, які визначають інформацію як особливий продукт людської діяльності поряд з матеріальними благами та послугами. У процесі використання інформаційних ресурсів вони не скорочуються, а навпаки, збільшуються. Невикористання веде до їх швидкого знецінення й старіння, а це, в свою чергу, призводить до втрати дієвої вартості й збуту цього виду ресурсів, тому найважливішою вимогою до інформації є її своєчасність. В умовах інформаційної революції першою і необхідною умовою існування інформаційних ресурсів є їх постійне оновлення і розширене відтворення. Найменша затримка країни в нагромадженні та оновленні інформації призводить до її відставання, втрати лідируючих позицій на світовому ринку.

Власником інформаційних ресурсів, інформаційних систем, технологій та засобів їх обробки є суб'єкт, який в повному обсязі реалізує повноваження володіння, користування та поширення вказаних об'єктів, а споживачем інформації є суб'єкт, що звертається до інформаційної системи чи до посередника за отриманням необхідної йому інформації для її використання.

Для практичного використання інформації важливе значення має її класифікація, яка включає такі групи: облікову, статистичну, фінансову, соціальну, політичну, правову, науково-технічну, норми, стандарти, кошториси, регламенти, специфікацію, метрологію, охорону природи, охорону здоров'я, технічну, технологічну, конструкторську, надзвичайні ситуації, ринкову, ресурсну, демографічну тощо.

Отже, поняття інформаційних ресурсів надзвичайно широке і охоплює всі види інформації, що виробляються в суспільстві, зберігаються в банках даних, архівах, бібліотеках, на сайтах в інтернеті та інших джерелах. Одним із видів інформаційних ресурсів є масова інформація, яку ми пов'язуємо із засобами масової інформації. Інформаційні ресурси мають цінність для тих чи інших сфер суспільної діяльності, їх можуть використовувати для вирішення тих чи інших завдань, для освітніх цілей, розваг та інших форм споживання і т.п.

Інформаційні ресурси можна оцінювати за різними параметрами (критеріями, характеристиками): зміст, охопат, час, джерело, якість, відповідність потребам, спосіб фіксації, мова, вартість.

Інформація представлена в різних формах як в електронному так і в неелектронному вигляді, однак в процесі розвитку комунікаційних систем й інтернету все більшу вагу набувають електронні носії інформації.

Національні інформаційні ресурси створюються як державою так і суб'єктами всіх форм власності. Національні інформаційні ресурси незалежно від їх змісту, форми, часу, місця створення і форми власності, призначені для задоволення потреб громадянина, суспільства чи держави. Національні інформаційні ресурси включають державні, комунальні та приватні інформаційні ресурси. Національні інформаційні ресурси сприяють життєдіяльності всіх сфер суспільства, а їх рівень є показником інформаційного суверенітету та інформаційної безпеки держави. Рівень розвитку інформаційної сфери та можливості використання інформації в інтересах суспільства визначають економічний рівень держави, її статус у світовому співтоваристві.

Інформаційні ресурси характеризуються різноманітними формами представлення інформації, організаційними та технологічними рішеннями, кількість яких збільшується одночасно із стрімким розвитком інформаційних технологій. Під час цих процесів виникають проблеми, вирішення яких потребує проведення державної інформаційної політики.

Національні інформаційні ресурси є важливою складовою стратегічних ресурсів держави, значення цієї складової зростає із розвитком інформаційних технологій та їх використанням в усіх сферах суспільного життя. Ефективне державне управління національними інформаційними ресурсами є важливою умовою інформаційної безпеки держави та реалізації державної політики у сфері інформатизації.

Досвід країн, які першими перейшли до стадії інформатизації суспільства, свідчить про їхній випереджуючий розвиток. До таких країн відносять США, Японію, країни Західної Європи (Німеччина, Франція, Італія) та Північної Європи (Фінляндія, Швеція, Норвегія) та інші.

З цього випливає закономірний висновок про те, що для виходу України із затяжної кризи необхідно нарощувати свій власний інформаційний потенціал і використовувати досвід щодо структури економіки і перспектив розвитку таких галузей, які ґрунтуються на передовій світовій науці та технологіях виробництва. Потрібно відмовитися від галузей економіки, які ґрунтуються на технологіях третього, четвертого чи п'ятого покоління (існують 150-200 років) і освоїти високі технології шостого-сьомого покоління. Без цього Україна може опинитися на узбіччі науково-технічного прогресу і залишитися державою «третього світу».

Список використаної літератури:

1. Сучасні проблеми розвитку системи обліку в Україні: монографія / За ред. М.С.Пушкаря – Тернопіль: ТНЕУ, 2010. – 268 с.
2. Семанюк В.З. Інформаційні ресурси підприємства: обліково-теоретичний аспект // Вісник Львівської комерційної академії/ [ред.кол.: Башнянин Г.І., Апопій В.В., Вовчак О.Д. та ін]. – Львів: Видавництво Львівської комерційної академії, 2011. – Випуск 35. – 482 с. – (Серія економічна) – С.319-322

*Рабешко Володимир,
студент групи РКМ-51*

СУТНІСТЬ, ЗНАЧЕННЯ, ФОРМИ РОЗРАХУНКІВ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ І ПІДРЯДНИКАМИ

На підприємствах нашої країни стійкі позиції займає кредиторська заборгованість у фінансуванні поточної діяльності, яка останніми роками продовжує зростати. Кредиторська заборгованість дає підприємству тимчасову можливість користування запозиченими фінансами, та в свою чергу зменшує показники ліквідності та платоспроможності.

Вона виражає вартісну оцінку фінансових зобов'язань підприємства перед різними суб'єктами економічних відносин.

З правової точки зору, заборгованість – особлива частина майна підприємства, що є об'єктом обов'язкових правовідносин між кредитором і ним. Фірма володіє і користується кредиторською заборгованістю, але мусять повернути чи виплатити дану частину кредиторам, що мають право її вимагати.

Тому, кредиторська заборгованість має подвійну юридичну природу: вона належить підприємству, як частина майна, на праві володіння, чи праві власності на основі отриманих позичкових речей чи грошей, визначених родовими ознаками, та як об'єкт зобов'язальних правовідносин – це позики та борги підприємства перед кредиторами на стягнення чи вимогу визначеної частки майна.

Зобов'язання, що висвічуються у фінансовому обліку мають як економічний, так і юридичний зміст. Як юридична категорія господарське зобов'язання – це господарські взаємовідносини, що регульовані правом. В силу цих відносин одна сторона уповноважена вимагати від іншої здійснення господарських операцій: передачі майна, виконання робіт, надання послуг тощо, а інша при цьому зобов'язана виконувати вимоги щодо пре-